

Der er ikke noget ved noget,
hvad skulle det hjælpe at spille klaver,
når tiden forandrer sig broget
og rippes for diplomati og manér?
Hvad hjælper det i grunden
jeg klimprer skønt fra bunden,
når andre vil trumfe med told og mortér?

Kaotiske trommer, trompeter.
"Attacca!" Et grumt infernalsk kontrapunkt
besvares af håbets poeter,
der maner til mod, når vort hjerte er tungt.
Nu dæmrer melodien,
kontrasten, harmonien.
Så lad mig da bidrage tillidsfuldt, ungt.

Frem toner og tårner en dynge
af kampe og glæder og sorger og ve.
En sanger må spille og synge,
og vove at lege, at græde og le;
må gøre, hvad han magter,
og holde varme takter
i hjertet og passe sin lille metier.

Vorherre må skabe og dømme.
Han samler hver del til en hel symfoni.
Hver musiker holdes i tømme,
når Han dirigerer en dyb elegi,
en skør, finurlig scherzo,
et mægtigt maestoso.
Vi lever og røres i Hans energi.

Og skaber vor fremtid i ånden;
kom, frihed og retfærd som realitet.
Klaveret er lige ved hånden,
jeg spiller og synger som magisk profet,
der kalder på det gode,
Guds plan for vores klode:
En levende, lysende, hellig planet.

Frank Colding 19. marts 2025